

Pókháló és buborék a (magyar) kisebbségvédelemben

Mottó: *A jogtíprón törvényesség ruhája,
S életre kel a zűrzavar világa.*

Goethe

Akárcsak az előző években, 2008-ban is gyakori volt a magyarverés és magyargyalázás. Történt ez – Slobodan Milošević szellemi hagyatéka szerint – intézményesített keretekben és ezeken kívül. A szerb média (jó tanítványhoz méltón) elhallgatja ezt a sok évtizedes hagyományokra visszatekintő „dicső” szerb gyakorlatot. Duhaj „faluhősök” és csintalan (*csak néha zabolátlan*) betyárok, aszfalkoptató, lézengő, unatkozó városi fiatal huligánok tetteiként tünteti fel. Csupán egyedi esetekről beszél. A jelenség jellegét rendre átminősíti. Megváltoztatja az elkövetés motívumát: kábítószer-élvezők és dílerek egymás közti leszámolásáról, beszámíthatatlanságig alkoholfüggős, különben „jól nevelt”, csak néha hirtelen felindulástól elszállt fiatalok egyedi eseteiről tudósít. Különben jó családból származnak: gazdagok, kitűnő polgári (és a karhatalomban is jó) kapcsolataik vannak. A szülők országgyarapítók, gyorsan jutottak vagyonukhoz. Ez nem sikerül mindenkinek, csak a nagyon *tehetségeseknek*. A karhatalom jó viszonyban akar maradni velük. Nemcsak a rendőrségnek hosszú a keze; nekik egészen a csúcshatalomig ér. Ily módon sikerült egy-két gyilkosság, illetve gyilkossági kísérlet igazi indítékait is átminősíteni... (Aki „leszámol” a magyarral, annak tudatában ott él, hogy megúszhatja, mert az *magyar* – őt *szabad*, azt meg lehet úszni büntetés nélkül.)

Magyarországon is tudósítanak az egyedi esetekről. A politikai ellenzék ugyan halkán morog, de féltő, ha hatalmon lenne, ugyanazt tenné, mint a kormánya. Alapjában véve a hivatalos közegeket nem érdekli, hogy mi is történik azon az *agyontraumatizált* Délvidéken. A kormánypárt és a hivatalos közegek feladatkörét Brüsszelben meghatározták. Magyar kötelesség: a szerbeket mindenáron besegíteni az Európai Unióba, mert különben az oroszok túl nagy teret hódítanak. Nehéz feladat, és nagy áldozatot követel. Ezt Magyarországnak meg kell hoznia. (Szolgalelkűen teljesíti is – sőt az országon belül egymás közt is versengve túlteljesíti – ezt a

„nagyszerű” kötelességet ellenzék és a kormánypárt egyaránt.)

Az Európai Unió vezetői és politikai irányadói (a nagy Karoling-országok államfői – éppen ők) unos-untalan hangoztatják, hogy *Európában minden nép valamilyen értelemben kisebbségi, kisebbséghez tartozó.* (Sicc!) S nem szakad rájuk a mennybolt ekkora hazugság hallatán. (Mert talán az is fontos lenne, kinek milyenek a rejtett törekvései: a nagyoknak a kicsikkel vannak szándékai, de a kicsiknek a nagyokkal ugyan milyenek lehetnek?)

A szerbeknek nagyon nem tetszik, hogy Brüsszel éppen Magyarországot rendelte el *mentoruknak*. Miért nem Szlovéniát? – kérdezik. Azt a békát még csak le tudnák nyelni, de hogy éppen Magyarországot! – ezt nem lehet elviselni. Ezt a csak néha kellemes, de többnyire majdnem mindig piszkos munkát a magyaroknak kell elvégezniük – jópofát vágva hozzá. (Az érte járó fizetség nagyon bizonytalan; nem először csapták/csapják be a magyarokat, amikor nagyszerű dolgokat tettek a történelemben, s *védtek* a Nyugatot az eretnek és pogány Kelettől.) Csakhogy a szerbek nem sietnek az Európai Unióba. A mentorukat nem tisztelik, semmibe sem veszik. *Két magyar, három párt* – olyanok, mint mi, szerbek – tartják. Akkor hát mit tiszteljük rajtuk? Mint a szerbek, a magyarok is folyton egymásba marnak, torzsalkodnak orrvérzésig. Most éppen a nagyobbik kormánypárt a kisebbik túsza. A kommunistákból lett szocialisták ugyan intézményesítették a krisztusi felebaráti szeretetet a szolidaritás elvének mindenben való alkalmazása által, s éppen ebben különböznek a jobboldali pártoktól, amelyek a jótettben csupán egyéni cselekedetet látnak. De mit ér, ha az elvet nem merik érvényesíteni! Ha megpróbálják akár a nemzeti, akár a szolidaritás elvét alkalmazni, a *kis szövetséges* (amely nem más, mint a multinacionális cégek székértelője és a nemzetközi fináncstőke arcátlanul megvesztegetett kiszolgálója, a nagytőke hazaárulója) azonnal zsarol: majd meglátják ezek a szembeszegülő magyarok, mire képes a Wall Street és a londoni börze.

Jól tudják a szerbek, hogy amíg civakodás van a magyarok közt, nincs mitől tartaniuk. Továbbra is

alkalmazni lehet az eddigi jól bevált módszereket a magyar kisebbséggel szemben. Csak azért, hogy éreztessék, *ki az úr a házban*, elnéznek egy-egy gyilkosságot is: hadd éljen ott a tudatban, hogy Szerbia a szerbek nemzeti állama, s akinek ez nem tetszik, szedheti a sátorfáját. Menjenek, ahova akarnak: Magyarországra vagy az Európai Unió és a Nyugat bármely országába. Azt is tudják, hogy ma már senkit sem lehet elüldözni egy szendviccsel (mint ahogyan a hágai rab ostobán kigondolta és akarta); vihetik minden cókókjukat, csak menjenek. Ez az átkozott nemzetközi helyzet megváltozott, de nem eléggé. Még mindig nem lehet azt tenni, amit szeretnének. (A boldogtalanság és kiábrándultság továbbra is nagy: a nemzetközi viszonyok még mindig nem játszanak úgy a kezükre, ahogyan szeretnék.) De hogy mikor lehet majd szabadkezet kapni? Addig is a szerbek nyugodtan fertőzhetik a két állam közötti jószomszédi viszonyt. E jószomszédi viszonyok a szavakat tekintve (a szavak átkozott ereje!) a két ország közt még soha (már megint „soha”!) nem voltak olyan jók, mit most. Valójában azonban a kor követelményeit is számba véve, még soha ilyen rosszak nem voltak, mint napjainkban.

S a mi magyar kisebbségi vezetőink? Nos, ők aztán a múlt év végén kitétek magukért. Úgy kellett biztatni őket, hogy legalább tiltakozzanak a magyarverések ellen. Emlékeztetni kellett őket rá, hogy magyarok, a magyarokat képviselik, és itt magyarokat vernek. Egy új szerepkörbe kezdték beleélni magukat: *erre adok pénzt; erre nem adok; építtettem; építtetni fogok* stb. Ők! Az adófizető polgárok pénzén és pénzéből! Ők – szerb többségű testületi döntés nélkül, végrehajtó szervi végzés nélkül... Egyedül ők, öntetszelegve a hatalmi pozícióban. (Ugyan, kérem, tudom, mily jelentéktelen pozíciókba kerültek, s milyen kevés döntési lehetőségük van, milyen kevés tiszteletet éreznek irántuk).

Vezetőinknek eddig még nem jutott eszébe, hogy a szerb médiában is tiltakozni kellene a magyarverések ellen. Legyek azonban igazságos velük szemben: bármilyen enyhén is fogalmazták volna meg tiltakozásuk szövegét – a főszerkesztő-szerkesztő le se sajnálta volna őket. Különben is, minek írjanak a szerb sajtónak? A választóiknak akarják megmutatni, hogy ki a Jani, és milyen *belevaló* gyerekek. Akkor tiltakoznak, amikor már az egyszerű, politikailag írástudatlan, tájékozatlan Józsi bácsi és Julis néni is azt kérdezi: No, gyerekek, mi lesz? Költözzünk, vagy maradunk? Meddig megy ez még így? Menjünk mi magunk Belgrádba, Budapestre, Strasbourgba? – A magyarverések a mi történelmünknek: a magyar nemzeti történelemnek a szerves része. Sok kötetre

való anyag! Nem törődünk vele! Hagyjuk, hogy a szerbek eltemessék történelmünket – velünk együtt.

Nem más, mint maga a Magyar Nemzeti Tanács elnöke akar meggyőzni bennünket interjúiban arról, hogy legyünk *teljes bizalommal* a szerbiai bűnüldöző szervek fáradtságos és alapos kivizsgáló munkája iránt. Ezt mondta, és nem nyílt meg a föld alatta. (Ilyet még a szerbek sem mernének állítani magukról, nem estek a fejükre, tudják, hogy bölcsebb hallgatni és agyonhallgatni, mint felelőtlenül fecsegni.)

A mi *délvidéki magyar vezetőink* is segítik, és segíteni akarják Szerbiát az Európai Unió felé vezető úton. „Nevelően” akarnak hatni – agyonhallgatva az igazságot. Minek azt tudni? Egyébként is, minden csoda – ezúttal megrázkódtatás – három napig tart. Borítsunk rá fátylat. A magyar nemzetiségű tartományi kisebbségügyi titkárunk azzal mentette a szerbiai bűnüldöző szervek hanyag, lassú munkáját, hogy még nem eléggé ismerik a bűnüldözés fortélyait, fogásait (a kriminalisztikát).

Ha így állnak a bűnüldöző szervek a *tudománnyal*, miért lennének másként az igazságügyi testületek és szervek az igazságszolgáltatással? Ők meg még nem ismernék a törvényeket, a perrendtartást! Nincs, aki megismertesse velük? Tehát ezért nem is jár büntetés a magyarverőknek. Nem mernek, nem tudnak, érző szívűek a verőlegények iránt? Ha nem lenne tragikus, jót lehetne rajta kuncogni. Ezek a magyar választók bizalmát élvező derék fiatal emberek, tisztségviselők polgári nevelésben részesültek – a szocializmusban; polgári családból származnak. Ennek ellenére halvány fogalmuk sincs róla, hogy a polgári társadalomban hogyan működik a bűnüldözés és igazságszolgáltatás, nincs, és nem akarják, hogy legyen fogalmuk. (Lehetek még cinikusabb is: úgy tűnik, nem láttak még elég bűnügyi filmet!) Szemet hunynak azok előtt a jelenségek előtt, amelyek a restaurált szerbiai vadkapitalista politikai-gazdasági és politikai-jogi rendszerében sokszorta jobban, szerteágazóbban jelen vannak. Oly nagymértékben beleépültek a rendszerbe, hogy nem az országban-államban vannak bűnözők, nem ott létezik szervezett bűnözés és működnek bűnszövetkezetek, hanem ezeknek van államuk, karhatalmuk és igazságszolgáltatásuk. Minden polgári – vagy mondjuk ki: kapitalista – társadalomban a bűnözés a polgárháború pereméig terjed. A bűnözés a bűnüldözéstől kezdve az igazságszolgáltatásig az állam minden pórúszába, szereplőjébe szervesen beépült, és mindig jelen van a megvesztegetés lehetősége és valósága. A nacionalizmus fő mozgatói azonban a gazdasági szférában vannak (a többiek csak *képviselik*, vagy *eszmeileg alakítják ezt a nacionalizmust*); a szerb haza védelme nevében követik el a legnagyobb büntetteket.

Ez Szerbia valósága. Mivel az egész politikai-gazdasági rendszert maffiózó módszerekkel irányítják, csodával határos, hogy itt, Szerbiában – az USA-hoz, Nagy-Britanniához vagy más kapitalista országokhoz viszonyítva) csak ennyien (és nem többen) öntörvényűek, öntörvényűen ragadják magukhoz az igazságszolgáltatást. A kisebbségi minden bűnözési vonatkozásban áldozati bárány. A bűnüldöző szervek tevékenységének minden szála (az *üldözzük – nem üldözzük* döntés), az igazságszolgáltatási szervek és intézmények egymásközi kapcsolatrendszere (az *ítélkezzünk – ne ítélkezzünk* felette döntés, a *törvénynek megfelelően – vagy azt megkerülve* döntése stb.) továbbra is egyben politikai döntés, és a politikusok befolyásolják. A döntések döntését a politikai csúcson hozzák meg az állam, a kormány, a kormányzó pártok és a gazdasági érdekszövetkezetek előnyeinek, hasznának megfelelően. Míg a tartományi kisebbségügyi titkár azzal menti a bűnüldöző szerveket, hogy nem ismerik eléggé a bűnüldözési *titkait*, ugyanakkor a belgrádi rendőrfőnök és az állambiztonsági főnök azzal kérkedik, hogy nincs az a bűncselekmény, amelyre a belgrádi bűnüldöző szervek napokon vagy akár órákon belül nem lennének képesek fényt deríteni. De nem teszik.

A szerbek ezért vég nélkül keresik, üldözik az igazi és vélt bűnöst. Vég nélkül pereskednek, ítéleznek, de az igazságig sohasem jutnak el. Akinek ez nem tetszik, vegye erős kezébe a népviselet fő kellékét – a pisztolyt. Ha ezt nem teszi, a bűnöző akár nyugodtan meg is öregedhet, vagy kivárja a bűncselekmény elévülését.

A nemzetiségi polgárt cinikus összekacsintások kísérik az igazságszolgáltatás útján. A sorsáról, és nem az igazságáról döntenek.

Így van ez, ha nemzetiségiről van szó. Vélt vagy igazi tettes? Egyre megy. Mindig állami érdeket védenek vele szemben (UDBA je sudba).

* * *

Úgy hírlik: vajdasági szerbek komolyan fontolgatják, hogy ha majd létrejön az *önálló* Srpska Vojvodina, első elnökének a jelenlegi magyarországi külügyminiszter asszonyt fogják javasolni. Belgrádban is azt mondják, hogy mindenképpen számolni kell nagyszerű képességeivel. Ha sikerül létrehozni az Észak-Szerbia régiót (a hét régió közül az egyik ez lenne), ők maguk fogják javasolni első kormányzójának.

(A magyar külügyminiszter asszony komolytalan kijelentésétől elzárkózott a saját minisztériuma, és vég nélküli magyarzkodásba kezdett.)

A vajdasági szerbek a Vajdasági Tudományos és Művészeti Akadémia díszdoktori címét akarják neki adományozni. A belgrádi tudományos elit is elismeri

érdemeit, és a Szerbiai Tudományos és Művészeti Akadémia díszdoktori címével tisztelné meg.

A szerbiai posta emlékbélyeget készül kiadni képmásával. A Matica srpska pedig emléklakettet fog készíttetni tiszteletére (képmása, neve és szállóigévé vált gondolata), az emléklaketten cirill és latin betűs szerb szöveg lesz, még vita tárgya, hogy mennyi aranyat tartalmazzon, és mekkora legyen. Az esetleges ismeretlen tényezők és meglepetések elkerülése érdekében ismét Újvidékre fogják hívni, s mindent részletekbe menően meg fognak vele beszélni. Az emléklakettet szívük szerint minden vajdasági autonómias szerb számára hozzáférhetővé szeretnék tenni. Megvehetnék értékes családi ereklyének, vagy lehetne akár devizatartalék a szűk napokra. Ők már tudják, hogy a miniszterelnöknek esze ágában sincs külügyminiszterét leváltani, hiszen híven tolmácsolta gondolatát (a kisebbségi kérdés csak akadályozná – soha annyira, mint most – komoly „reformtörekvéseiben”). Mindkét fél részéről biztos politikai erkölcsi alapon fog nyugodni a kitüntetés!

Időközben újabb *fránya újprečani* szerbek is jelentkeztek. Kezdetben úgy tűnt, hogy *beleköpnék a levesbe*, és *ünnepontók lesznek*. A kételyek azonban gyorsan szertefoszlottak. Kiderült, hogy ők is csupán csatlakozni akarnak az előző kezdeményezésekhez. Az Ausztriában élő mintegy 300 000 *prečani* szerb (az *ószervebiaiak az Osztrák–Magyar Monarchia területén élő szerbeket nevezték így*) a maga módján szintén hozzá akar járulni a nagy elismeréshez. Javasolnám, hogy a határőrvidek hagyományaihoz híven részesítsék előjogokban a szerblakta területeken (az egykori Habsburg Monarchia területén) mozgó miniszter asszonyt. Mivel komoly politikai tényezővé nőttek ki magukat (csuda szeretik Bécsset, sokkal jobban és korszerűbben, mint annak idején Vuk Stefanović-Karadžić), úgy gondolom, hogy ennek a kiváltságlevélnek az egyik oldalát Čanak képmása, a képmását pedig két keresztbe tett labanc kard ékesítené. A kiváltságlevél másik oldalán fent a kétféjű fekete sas lenne (ne feledkezzen meg senki, a rebellis magyarok sem arról, hogy hol lesz az új euróregiói politikai központja). Alul magyar szöveg következhetne, de cirill írásmóddal, mint amelyet annak idején Leopold császár kiváltságlevelében használtak. Minden nagyon fennkölt, ünnepélyes és kalligrafikus lehetne. A szöveg többször is emlékeztetne a szerbek szerepére a határőrvideken. Bizony-bizony vérrel szerzett előjogokról van szó.

* * *

Végre valami szellemgazdagító, igazán „fejtgátító okosság” is átszűrődik ezen a jól őrzött schengeni

határon a bugyuta délvidéki magyar értelmiségihez: a magyar miniszterelnök megkérdőjelezte az Alkotmánybíróság és a köztársasági elnök beszámíthatóságát. Azzal vádolta meg őket, hogy Magyarországon vissza akarják hozni a konzervatív értékrendet. Ők ugyanis elképzelhetetlen erkölcsi tévedésben élnek, amikor a homoszexuálisok élettársi kapcsolatát nem akarják házassági szintre emelni, nem akarják férj és feleség, nő és férfi házasságaként is elismerni. A két főméltóság mire vetemedett! Hajrá, homoszexuálisok! Melegek, ti vagytok Magyarország megmentői! Igazi gyermekáldás a jövő számára. Hiszen majd örökbe fogadjátok a gyerekeinket, a főtí gyermekvárost, a kiskorúak nevelőintézeteinek börtöntöltelkeit. Sorba fogtok állni a szülészeti klinikák előtt, s pénzzel fogtok fizetni a kibérelt anyaméhért. Szerintem azonban nem fog elmúlni fél évszázad, s a vén Európában ismét meg fog jelenni egy új C. Caius Julius Oktavianus-Augustus, hogy visszaállítsa a család becsületét, a kétneműek házasságának anyagi és jogi alapjait, amit elvett a hidegháború, az USA és a Szovjetunió vetélkedése, a megosztott keresztény világ. Akkor már mi nem fogunk élni, hogy nagyon restellhessük magunkat. Helyettünk új nemzedék fog szégyenkezni a múlton. Biztos, hogy akkor is lesznek melegek, de az új Augustustól többé nem fogják megkapni és élvezni a publicitást, azt a jogi és erkölcsi lehetőséget, hogy a gyermektelenségtől évtizedekig megkínzott Európában *büszkén* propagálják a másság alatt a saját életmódjukat és visszas nem életüket mint felsőbbrendűt – egyenértékűt. Európa vissza fog térni a józan észéhez, a természet rendjéhez. A nagy Karoling-országoknak már most ez az érdekük. A meleg egyenjogúságát nem is annyira a maguk számára, hanem inkább a számunkra – gyengítésünkre, megtévesztésünkre propagálják. Ez változni fog. Ki fog nyílni a szemünk, s a politikai elit nálunk is váltani fog. Sokasodni fognak Augustus magyar hívei: az egyszerű, egymáshoz ragaszkodó férfi és nő közössége. Az egyház többé nem fogja ellenezni a fogamzásgátló szerek alkalmazását, mégis több gyerek lesz, mert Augustus egy új emberbarát életmódot, nőtiszteletet – anyatiszteletet kínál és megkövetel. Nem az egyház – az már megkésett –, hanem az új politika hoz változást. Csak azért, hogy élvezze a kisebbik koalíciós párt támogatását és a finanszírozó rokonszenvét, mit is fecseg össze-vissza Magyarország miniszterelnöke a progresszióról és konzervativizmusról? A progressziót pártos, hatalomvágyó érdekből a melegtisztelethez, a homoszexualitáshoz köti? Mint ízig-vérig baloldali, az emberbaráti szeretetet az intézményesített szolidaritáshoz kötöm, tiltakozom az

épeszű és becsületes szociáldemokraták nevében! Éppen ő az, aki engedélyezte a meleg példátlan, mértéktelen, korlátlan, erőszakosan rámenős tényeresét, szociális státusuknak megerősödését. Mi köze a homoszexualitásnak az eszmei-erkölcsi és politikai progresszióhoz? Talán csak nem csinál általános politikát egyes emberek szerencsétlenségéből, aberráltságából? Ezzel a családi viszonyok rombolásának, a gyermektelenség kívánatos megértésének, bármilyen okból történő indoklásának a sötét árnyékát vetíti ki minden erkölcsi és közéleti erőfeszítésre, amelyeknek az a célja, hogy jobbra forduljanak a folyamatok. Ez a politikai hozzáállás olyan, mint a polgárháború megidézése önös, pártos politikai érdekek védelméért vagy megszerzéséért. Az ilyen politikai filozófia, amelyet képviselnek, vagy támogatnak, egyenes ágon tagadja mind a keresztény, mind a szocialista értékrendet. Nemzet- és társadalomellenes.

Ezt az emberi természethez nem méltó vitát szégyellni fogják utódaink.

Rendet kellene tenni a szocialista párt politikai filozófiájában, erkölcsitéleteiben. Ki kell szabadítani a pártot és erkölcsi értékrendszerét a nagyvilági szélhámosok, kóklerek, hohstaplerok, stréberek hálójából. Ezeknek az ún. szabadelvűeknek a szabadelvűséghez nincs semmi közük. Ők lélekkufárok, bérencek, a hódító finanszírozó előretolt eszmei előkészítői. Idegen érdekeket szolgálnak, s megfélemlenek a nemzet iránti kötelezettségükről.

Alig hiszem, hogy a szabadelvűségnek ma külön párt kellene. A szabadelvűség a progresszióhoz kötődő olyan elv, amelyért minden jobboldali és baloldali pártban meg kell mindennap küzdeni, meg kell lennie az immanens fogékonyságnak. Jöhetnek messziről, távolból az újdonságok, belülről kell meglennie a befogadókészségnek.

* * *

S végül ki kell tüntetnünk, a legnagyobb elismerésben kell részesítenünk a Nemzetközi Valutaalapot és a Világbankot, mert arra a „zseniális” következtetésre jutottak, hogy a magyar föld nem tud eltartani 6-7 millió magyarnál többet. Magyarország népességét ezért le kell csökkenteni a megfelelő szintre. Őket a ridegtartású magyar racka képmásával díszített toalettpapír-elismerésben kell részesíteni el nem múló hálánk jeléül. (Ökröknek megfelelőbb az a tükör, amelyben ökröt látnak viszont.)

* * *

Mivel a magyar évszázadok óta szorosan kötődik a zsidó vallású magyarokhoz (a zsidó magyarokhoz,

a magyar zsidókhoz), engem mindig érdekelt az ún. zsidókérdés. Zsidó negyedben születtem, ott nőttem fel, szüleimnek számos zsidó barátja volt, zsidó volt a hegedűtanárom, zsidó a kultúrám egy része. Emberi gyalázatunk útjára a zsidó ismerőseinket a gettóból (ahova bejártam a szüleimmel) mi is kikísértük a közeli, néhány lépésnyire eső sínpárokhoz.

Nagyon nem szeretem a „zsidózást”, de a „cigányozást” sem. Cigánygyerekekkel is barátkoztam, és ma sem kapok hideglelést, amikor kezet nyújtok egy cigánynak. Egyik-másik cigány ismerősömet lakásán látogatom. Csodálom náluk a rendet és szorgalmukat.

Utálom a meséket a zsidók világhatalmáról, a zsidó összeesküvésről szóló tévhiteteket a pénzvilágban. (Az viszont igaz, hogy ha a *birodalom urai* el akarnak végeztetni egy piszkos munkát, mindig találnak a zsidók között is erre megfelelő személyt, vagy grúz Sztálint a kisebbségek között; talán csak nem ők mocskolódnak be saját uralkodó népük szemében! A hatalom megtartásának ügyes fogásai ezek. A birodalmak urai jóval többet tudnak minden Machiavellinél arról, hogyan kell a kis népeket leigázni és rabságban tartani úgy, hogy egyes képviselőiket bevonják a hatalomba: ezekben mindig ott van az igyekezet, hogy túlteljesítsenek.

Éppen ezért azt sem szeretem, hogy azért, mert valaki zsidó, rögtön áldozatot, mártírt lássunk benne, s a nyakába ugorjunk. Embere válogatja – tartja a mondás. Köztük is éppen annyi a rossz és gonosz ember, mint köztünk, eggyel sem több, sem kevesebb. Részletekbe menően ismeretes számomra, hogy a régi nagy birodalmak királyai mikor és hol rendeztek pogromokat a zsidók ellen, és milyen céllal. A holokausztról könyveket gyűjtöttem. (Tudom azt is, hogy voltak népek – a szerbek, szlovákok, románok –, amelyek önként, önkezdemenyözően, nem várva a hitleri parancsra, jóval előbb kiirtották a „saját” zsidóikat, mint akik azt náci szervezésben tették.) Ismeretes előttem az *aranyvonat* titokzatos rakománya, valamint az is, hogyan osztották egymás között szét az amerikai tábornokok. (Mi minden díszítheti villájukat, asszonyaikat, lányaikat! Még tiszta szerencse, hogy a szent korona nem került a rakományba, mert különben valamelyik amerikai káplár fején ékeskedne egy partin.) Most azonban zavarban vagyok. Az FBI arról tudósít, hogy a modern kapitalizmus és imperializmus mintaállamában valamilyen Bernard Meadows névre hallgató fickó, aki a Wall Streeten valamilyen bankkonzorciumot irányított, kirabolta mindazokat a kis bankokat és vállalatokat, amelyek kapcsolatba kerültek vele. (A módszer számunkra sem idegen: alkalmazta a Dafiment és a Jugoskandik is.) A rablás technikájának

és módszerének a kieszelője bizonyos Charles Spony volt. A módszert azért lehet sikeresen alkalmazni, mert kezdetben szinte lehetetlen észrevenni a végső szándékot, aminek következménye csak évek múltán válik nyilvánvalóvá. Ezt a módszert alkalmazta ez a fickó, de mint az az FBI jelentéseiből kiderül, nem önkezdemenyözően, hanem számos csúcspozícióban csücsülő politikusnak, voltaképpen az államapparátus jelentős részének a tudtával. Az FBI a zsákmány értékét a pillanatnyi helyzetismeret alapján legalább 50 milliárd dollárra becsüli, s még jócskán fog nőni a vizsgálat lezártaig.

Idáig minden rendben is van, nem először lopták meg a kisembert. Csakhogy a bibi ott van, hogy a történelem során orosz cárok, francia, angol és spanyol királyok együttvéve nem raboltak el annyi zsidó vagyont e birodalmak kezdetétől a végéig, mint ez a fickó – állami titoktartás mellett – néhány év alatt. Még hozzá nem durván, hanem a legkifinomultabb módszer alkalmazásával. Kifosztotta vagy meglopta az összes gazdag zsidót, beruházási és jótékonyági alapítványt. A jelentésben az áll, hogy „rengeteg zsidót”.

Zsidó embernek pénzügyekben túljárni az eszén lehetetlenség – ez a sztereotípiá róluk. S íme most (látszólag) megtette egy fickó. Voltaképpen azonban az ilyen eset mögött mindig ott van a mindenható állam.

Légből kaptak az olyan ítéletek, mint a: zsidó világhatalom, zsidó oligarchia, zsidó összeesküvés a világ ellen stb. Ez alkalommal én a W.A.S.P.-re gyanakszom. Ők sem ma született bárányok. Tévednék? Van még náluk is rosszabb a Wall Streeten? A világ hallgat azután is, hogy nyilvánvaló dologról van szó.

Ha azonban Budapesten rossz híret keltik egy tényleg hétpróbás zsidó szélhámosnak, azt a Wall Streeten antiszemitizmusnak tartják, Magyarországot megbélyegzik, a magyarokat (akik már Budapesten is annyira összekeveredtek a zsidókkal, minden zsidónak legalább két „tisza magyar” rokona van) idegengyűlölőknek minősítik.

A zsidók kifosztása a világválságnak csak egy vonatkozása, mert ismét arról van szó, hogy a tőkés társadalom átrendezi magát, és folyamatban van az új tulajdonviszony kialakítása.

Nem kitaláció, ha azt mondjuk, hogy a világgazdasági válságot a W. A. S. P. kitervelte, megtervezte, hogy ismét felossza a világ nemzeti jövedelmét a maga javára.

Köztudott, hogy minden állam, amelyik részt vesz a nemzetközi kereskedelemben, devizatartalékát dollárban tartja. Ez az orosz devizatartalékokra is vonatkozik. (Ebben különben benne van a Gulágban raboskodók tönkretett élete, szenvedése és elrabolt bére, értékei.) Több száz milliárd dollárról van szó, amelyek most amerikai portfóliókban vannak, és köröznek banktól bankig szerte a nagyvilágban. Oroszország is, mint az USA, kapitalista ország, az egyik államkapitalista, a másik szabadpiac-gazdaságú. Mi, magyarok nem szeretjük az oroszokat, de kedveljük az amerikaikat. Megkülönböztetjük őket, de attól még mindkettő kapitalista és birodalom. Az ellentétek mindig új előjelet kapnak, de voltaképpen, amikor a Szovjetunió létezett, s akkor is, amikor szétesett, a nyugati és keleti kereszténység csapott össze. Az ellentét a kommunizmusból kapitalizmusba fordult át. Most is állami és piaci irányítású, de évezredek érdekellentétek harcáról van szó. A két birodalom újabb kori szereplőkkel, de évezredek ideológiai ellentétek mentén küzd egymással. Beszélhetünk a kereszténység tragédiájáról. Csak az Úristennek köszönhetjük, hogy a W.A.S. P. észbekapott, és lemondott arról, hogy megpróbálja az oroszokat is kifosztani. Lehet, hogy nagyon-nagyon közel kerültünk volna ismét, mint 1961-ben, a „biztos” katonai megoldáshoz, ami mindenkor az emberiség létét fenyegeti. A W. A. S. P. világnézetét a Nemzetközi Valutaalap és Világbank ideológusai nyíltan ki is mondják: ha kell, katonai konfliktusok árán is meg kell szerezni a multinacionális cégek működtetéséhez mások nyersanyag-tartalékait, energiahordozóit, fogyasztói piacát és minden humán erőforrást (agyelszívás). A multinacionális cégek csak akkor jönnek, a finánc-tőke csak akkor fektet be, ha százszázalékos profitra számíthat (Marx idejében 4-5 százalékos profittal is beírta). Oroszországnak minden feltétele megvan egy olyan működőképes ipar kialakításához, amely akár 30 milliárd ember eltartásához szükséges.

Mindezt azért fontos tudni, mert a W. A. S. P. ideológusai azzal terelik el a nagy dolgokról a figyelmet, hogy magyar antiszemitizmusról, idegengyűlöletről stb. beszélnek – amiből persze egy szó sem igaz.

* * *

Úgy hírlik, hogy – tekintettel az óriási és bepótolandó lemaradásra a magyar köztudatban –, a szerbek több magyar *toleranciabajnokot* szándékoznak kitüntetni Gavriilo Princip-, illetve Miloš Obilić-érdemrenddel. Ugyanakkor szeretnék felvenni a kapcsolatot a magyar hivatalos politikai körökkel,

hogy a gesztust esetleg Magyarország is viszonzza – kimutatva ezzel politikai jó szándékát: több kormánypárti és ellenzéki szerb vezetőt kitüntethetne egy Szent István intelmei-érdemrenddel.

A szerb média főszerkesztői is megkaphatnák ezt az érdemrendet a magyarok iránti tolerancia fejlesztésében felmutatott kimagasló érdemeik címén, hiszen megérdemlik. Ne feledkezzünk meg az ortodox egyház méltóságairól sem. Alapíthatnának egy új eparchiát Magyarországon. Ott, *ahol akár egyetlen szerb sírja is domborul...*

* * *

Az a hír járja, hogy fölvetődött: Szabadka jelenlegi, szerb nemzetiségű polgármestere az ártatlanul kivégzett 1944/45-ös magyar áldozatokra és mártírokra való megemlékezésén (funkciójánál fogva) esetleg tarthatna beszédet. Talán csak nem? Ennek kapcsán nekem meg eszembe jutott, hogy esetleg én tarthatnám a gyászbeszédet Újvidéken a magyar fasiszták által Dunába lövöldözött szerb, zsidó és magyar (igen, magyar) ártatlan áldozatokra emlékezve.

(Amíg lesz magyar, meg fogja követni emléküket, és mint eddig is, újból és újból bocsánatot fog kérni az áldozatok utódaitól, és szégyellni fogja annak a néhány gazembernek a tetteit, amelyeket elkövettek egész népünk nevében.)

Meggyőződése, hogy bocsánatot kérhetnék, de beszédet nem tarthatnák egy ilyen rendezvényen. Hogy kerül a csizma az asztalra? Volt egy nagyszerű alkalom a közös megemlékezésre 1989-ben, amikor a rigómezei ütközet évfordulóján és színhelyén úgy kellett volna megemlékezni, hogy az egész keresztény világ jelen legyen. Az összes szomszédos nép részvételével. Együtt érezhettek volna a szerb néppel az iszonyatos veszteségében és áldozathozatalában. Ezen a kommemoráción minden ország képviselője, Magyarorszáé is, jelen lehetett volna; az Oszmán Birodalom örökösének, Törökországnak a képviselője is. Győztes és legyőzött. Ám 1989-ben más történt. Slobodan Milošević-Slobo kisajátította magának az alkalmat, és hadba hívta és vitte az elvakult szerbek tízezeit az egész keresztény Európa, az összes szomszédos nép, a délszláv népek testvérisége ellen. Belgrádban virágáradattal kísérték ki a nyugat felé induló hadakat.

Hamarosan, 2026-ban, egy újabb nagy alkalom lesz Közép-Európában: az egész keresztény világ, az Európai Unió és a Magyarországgal szomszédos országok, köztük a szerbek képviselői is összejöhetnek egy megemlékezésre a mohácsi mezőn (harcoltak ott szerbek is). Csak egyetlen céllal: hadd lássa mindenki, mit is jelent a kis népek

szempontjából egy hódító háború, hogyan töri ketté évszázadokra a fejlődést, teszi bizonytalanná fennmaradását a jövőben.

Polgármester úr, ez az én alkalmam, hogy Önt kioktassam a múlt visszaszólásairól. Annak a jogán, hogy egyik magyar ifjúkommunista rokonom (unokabátyám) szintén részt vett a magyarításban. Ma ő is már halott. De részt vett ebben a több hétig tartó „akcióban.”

Kit is tekintettek osztályellenségnek? A magyarokat. Őket lötték halomra. Az akció szervezői megkaptartották minden akkori (a baloldali! – igen: baloldali) magyar politikai párt, magyar civil szervezet tagsági listáját, s kivégezték a rajtuk szereplőket mint osztályellenséget. Utána azzal dicsekedtek, hogy a *Vojvodinában* végre végleg sikerült létrehozni a délszláv többséget. Haláláig gyötörte rokonomat a tévhit felismerése, a becsapottság: hát nem az osztályellenség felszámolása, hanem a magyarok kiirtása volt az igazi cél?

Miből is tevődött össze ez az „osztályellenség”? Szegény emberekből, akiknek az akkori politika (mint a mindenkori és mai is!) fűt-fát, tejbent-vajban fürdő Kánaánt, jólétet ígért (néhány hold földdel). Politikailag teljesen műveletlen, műveltségi szempontból írástudatlan emberekből állt „az osztályellenség”. Minden esetben magyar, vagy magyar rokon általi, vagy érzelmi kötődésű „osztályellenség” volt. Távol attól, hogy jobboldali; inkább baloldali elvárású! Nem az országhatár, hanem az egy-két hold föld érdekelte őket.

Mit mondhatna a polgármester a kommemoráción a zentai úti temetőben? Milyen mesterfogással tudná elkenni, összemosni, közössé tenni az ártatlan áldozatokat? Azzal, hogy voltak nekünk is, voltak nektek is ártatlan áldozataitok? Csakhogy éppen akkor, 1944/45-ben nem a magyarok, hanem a szerbek irtották a magyarokat – a kommunista eszmeiség fátyla mögé bújva. Legyen ott, de ne tartson beszédet. Essen térdre (mint ahogy nekem kellene Újvidéken), úgy kérjen bocsánatot. Így illik mártírokat megkövetni, emléküket kiengesztelni (Willy Brandt ezt tudta).

Annak a híve vagyok, hogy hívják meg, de ne tartson beszédet – mert azt csakis hazug céllal lehetne megtartani. Nem lehet a dolgokat azzal elintézni, hogy mindenki irtotta a másikat, a magyarok a szerbeket, a szerbek a magyarokat, a németek a

zsidókat magyar és szerb segítséggel és támogatással. Az igazság ennél több. Minden fél őrizze meg a méltóságát. Ne alázkodjon meg, de ne is tagadja gáztetteit.

Mikor hívták meg a magyar kisebbség képviselőit az újvidéki razzia áldozatainak kommemorációjára? Soha. Pedig 1989 óta ott lenne a helye minden magyar politikai párt és civil szervezet képviselőinek. Megtűrik, ha mégis megjelennek. Meghívtak-e valaha is magyarországi képviselőt egyetlen kommemorációra is? Soha. Ez a jószomszédi viszony a kultúra és a haladó, jövőbe mutató hagyományok őrzése területén? Eddig ez volt. De én hiszek a változásokban.

A polgármester pártja (és minden szerb párt) ma előszeretettel hivatkozik az európai multikulturalizmusra és interetnikai értékekre. S mit tesz érte? Kizárólag ó-szerbiai és belgrádi szerb tanácsosai vannak. Félretett minden községi közigazgatást. Nevetséges a koalíciós partnerről már beszélni is. Szabadkán a multikulturalizmusnak több évszázadra visszanyúló hagyományai vannak. A sárba tiporta. A hatalom megragadásának a módszereit a múlt tanúságai alapján jól ismerem. Az ön módszere sem titok számomra, céljait sem tudja elrejtteni.

A menekülő szerbeket többször is (csaknem folyamatosan) befogadta a történelmi Magyarország. Rengeteg szerb talált hazára, megbecsülésre, nemesi titulusra. Ennek ellenére a szerbek 1944/45-ben genocídiumot, 1989–2009 között pedig nagyméretű etnocídiumot hajtottak végre a délvidéki magyarokon. Remélem, hogy mi, délvidéki magyarok (köztük én is) mindent el fogunk követni annak érdekében, hogy addig Szerbia ne legyen az Európai Unió tagja, amíg nem kér a magyaroktól bűnbocsánatot (mint mi is a szerb néptől), nem követi meg a magyar nemzetet. (Nem hazug szólammal, beszéddel, hanem úgy, ahogy illik: a mártírok emléke iránti kegyelettel.) Hogy ilyen többé ne történjen meg a két nép között.

Legyen sok olyan egyéniségünk, mint Zoran Đinđić, aki sokszor hangsúlyozta, hogy a *vajdasági magyarok a demokratizálódás mozdonya Szerbiában* (ezt a mai napig agyonhallgatja a szerb értelmiség és média).

Szabadka, 2009. január 4.